

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 6.

Den 15. December 1872.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste Crastus Snow

afholdt i Salt Lake City den 6. Oktober 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Hvis ikke mine Søskende nære en vis Uttraa til at høre Guds Ord, saa er jeg bange for, at det ligger udenfor min Evne at indplante Ordene i Eders Grindring. Herren har sagt, at Bions Stad skal opbygges paa en Høi og at dens Lys aldrig skal formørkes. Vi ere kaldte til at være Bions Børn, og vor himmelske Fader har erklæret, at Stadens Indbyggere skulle bestaa af de Rene af Hjertet. Gud har sagt, at Jordens Nationer vandre paa fordærvelige Asveie, og idet han omtaler Babylon, figer han til sine Hellige: „gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“ Bibelen indeholder et tilstrækkeligt Antal Profetier, udtalte af de gamle Profeter og Patriarker, samt Jesus og hans Apostler, angaaende Dage og den Tidsalder, vi nu leve i. Tiden er ikke fjern,

men nærmer sig med hurtige Skridt, da Herren vil tilintetgjøre alle Nationer, som i Ulydhed og Hjertets Haardhed stride mod Zion og ei ville underlæste sig hans Love og Forkrister. Vi nyde det store Privilegium at høre vort Vidnesbyrd til vores Medmennesker, dette Vidnesbyrd er en Fornyelse af den Lære, som Profeterne og de Hellige forkyndte forдум. Disse hellige Mænd talte ved Profetiens Aaland om disse Tider og denne Generation; „de saa ved et Speil i en mørk Tale.“ Men vi besidde denne Forrettighed at se med vores Øyne og høre med vores Øren de Ting, som Profeterne og Patriarkerne ønskede at være Bidne til, dog Døden bortrev'dem fra dette Syn.

Den Pligt, som isærdeleshed paahviler os, er at vandre i Kælfærdighed og slattere det Kald, hvori vi ere indsatte af Herren. Vi burde anse os selv som ud-

valgte af Herren til at forkynde hans Ord og bære Vidnesbyrd om Jesu. Gud har kaldt os til at være et særegent Folk, et Folk, hvis Pligt det er at holde sig bortfjernet fra al Synd og Ugudelighed, tillige, saavidt som mulig at sty al Omgang med de Ugudelige, og give Aftald paa alle de syndige Baner og Tilboelsigheder, som tjene til at formørke og fornedre Menneskeslægten. Vi skalde uddanne og dyrke saadanne Principer, der vilde stabe Hengivenhed for det Edle, en Venhed i Hjertet og ophøie Menneskeslægten. Ved at hylde saadanne Grundstæninger vilde vi, saavidt som vor Evne strækker sig, være i stand til at fornø baade os selv og vor Stamme. I Korthed, Herrrens Ønske er at udskælle sin Haand til Menneskenes Ophojselse fra deres fornedrende Tilstand, at forfremme dem og gjøre dem til sit Ejendomfolk, en hellig Nation og et for den allerhøieste Gud og Lammet regjerende Præstedomme.

Er der Noget i dette, som i nogen Henseende kan saare, fordærve eller i mindste Maade fornærme vores Medmennesker, der ikke føle sig oplagte til at være meddelagtige i et saadant herligt Værk eller i Forening med os virke til Forfremmelse af et saadant ædelt Foretagende? Nej, ikke det mindste! Frelsningsplanen er aabenbaret, og er til Besignelse for Enhver, som ønsker at anname den. Evangeliet bliver frit tilbuddt Alle, og Vidnesbydet, som vi bære for Verden, er, at Jesu er død for alle Mennesker, og at formedelst hans udgydte Blod vil Frelse blive dem til Del, der tro og vise Lydhed til hans Evangeliums Forstifter. Det Rige, som bliver indført og oprettet blandt Menneskene paa Grund af Evangeliets ForkynELSE og Udsførelsen af dets hellige Ordinancer, vil være et Rige af Fred, Kjærlighed og god Willie til alle Mennesker. De, som ere dette Samsunds

Medlemmer, vilde føle sig tilskyndede til at gjøre Godt mod Alle, men isærdeleshed mod deres egne Troessæller.

Pligterne, som paaligge os, ere først til vort eget Samsund, nemlig Guds Husholdning, som bestaar af Mænd og Kvinder, der ere døbte til Kristus ved at være fødte paany af Vand og Aand og saaledes antagne som Guds adopterede Born. Dernæst til de Mennesker, som som endnu ere vildsjarne i Mørkets Rige, og som staar udenfor Samsund med Gud og hans dyrebare Son. Den Kjærlighed, som er indpræget i de Helliges Hjertet ved den Hellig-Aands Fld og formedelst Tro og Lydhed til Evangeliet, opmuntrer Enhver, som er under dets Indflydelse, til at adlyde dets Anordninger, og arbeide for de Bæseneres Velvære, der ere stakte i Guds Billede.

Der gives Intet i Evangeliets Forfatning eller i Kristi Kirkes og Guds Riges Organisation blandt Menneskene, tilliggemed de Lærdommene, som blive forkyndte af Herrens Ejere, der i mindste Henseende vilde være til Stade eller forhindre Besignalserne fra at tilflyde Medlemmerne af den menneskelige Familie, forsaavidt de gjorde sig værdige til dem og vare villige til at anname samme. Herren har bestemt visse Principer, der ere evige Sandhedsprinciper, hvorved hans Folk kan blive opfojet; men uden disse kunne de ikke opnaa at komme i hans Kærlighed og saa Del i den Hærlighed, som omgiver ham. Alle Ting ere undergivne en Lov; og alle gode og gavnlige Love, hvilke ere satte i Kraft af Mennesker og bestemte til Opretholdelse af Fred, Fremgang og almindelig Velvære i Samfundet, skulle blive respekterede, opretholdte og ærede af Enhver. Dette er en af de Helliges Pligter i alle Herrens Bud og Åabenbaringer til hans Folk.

Endvidere er det en Pligt, der paa-

hviler Enhver, som er anbetroet en Sjælling som Lov-Haanðhæver, at virke i god Tro, Retfærdighed og Velighed, at arbeide med en god Bevidshed for deres Medstabeningers Lylle og Belfærd. Det burde være de lovgivende Autoriteters Formaal at raadslaa angaaende de bedste og mest passende Interesser for Folket, fra hvilket de have erholdt deres Myndighed, ellers til hvis Fordel de ere bestillede. Det paaligger enhver Sidste-Dages Hellig tilligemed ethvert Menneske at respektere enhver Lov og Anordning, der er affattet til Beskrielse for alt Kjød. Dersom der gives Nogle, som ikke sole sig tilskyndede til eller som ikke ville annehmen Jesu Bidnessbyrd, da have de i verdsig Henseende ligesaa stor Frihed og nede ligesaa store Rettigheder som Guds Born, men de ville paa Grund af deres Vantro seile i at erholde de Belsignalser, der ere aabenbarede, hvilke Herren vil tildele de Lydige og Troende.

Herrens Ord til alle Mennester er: „Kom til mig fra alle Jordens Endr og vorder frelste. Tag mit Aag paa Eder og læs af mig, thi jeg er sagtmadig og ydmig af Hjertet; og I skulle finde Hvile for Eders Sjæle, thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let.“ Dersom Nogen twibler paa, at Jesu Aag er gavnligt og hans Byrde er let, saa gjor et Forsøg, og I kunne domme for Eder selv. Hvis der er Nogen enten indenfor eller udenfor Kristi Kirke, som saer, at hans Aag er tungt og trættende, og at han ikke formaar at bære Byrden, da kan jeg bevidne for denne Person, at han har ikke paataget sig Jesu Aag eller bærer hans Byrde; han er heller ikke sagtmadig og ydmig af Hjertet og har ikke lært Maaden, paa hvilken man skal regjere og styre sig selv ved Hjælp af Principerne og Aanden i det evige Evangelium. Der

gives Intet i Evangeliet, som er modstridigt, tungt eller besværligt. Idet jeg udtales mig saaledes, saa giver jeg tilhjende min egen Erfaring i Livet. Jeg har fra min Barndom med Hengivenhed betragtet disse herlige Sandheder og i en alvorlig Hensigt sogt at sætte dem i praktisk Udvørelse i mit daglige Liv; jeg har bedømt dem, og jeg taler af saavel Kunstab som Erfaring om disse Principer, som jeg med den største Overbeviñning tror og bærer mit Bidnesbyrd om. Der gives Mange, som tro dette Bidnesbyrd og ville bifalde denne Tale. De, som ikke have erfaret det i deres Liv, have det Privilegium at saa Erfaring angaaende samme, dersom de onspe det.

Vi burde stedse erindre at talke Herren for dette Land, som han har sjænket os til et Opholdssted; vi skulle ikke alene overholde Tiendeloven, som han har indstiftet i et sørøget Niemed, men vi skulle efterleve enhver Befaling, som uøgaar fra ham. Vor Pligt er at ihuemme Viddomsordet, hvilket er bestemt til at befordre vor fysisse Kraft og forlænge vores Levedage. Enhver Institution, som Gud har oprettet iblandt os, hvadenten den er social, politisk eller religios, er bestemt til vor fælles Fremgang og Nutte, saaledes at vi kunne voxe og tiltage i Alt, som er gavnligt for os her paa Jorden. Dersom vi føge at iagttagte disse Principer og med Nidkjærhed praktisere dem i vort daglige Liv, og dersom vi i Alvor og Ydmighed bede til Herren saavel i vor Familielædelse som i Kondom om, at han vil sjænke os Vidom i vor Handlemæde, da vil vor Forstand blive oplyst, vor Styrke vil tiltage og vor Indsydelse voxe mere og mere baade hjemme i vort eget Land og blandt Nationerne. Herren og hans hellige Engle ville se ned paa os med Belbehag. De Sidste-Dages Hel-

liges Magt, Enighed, Tro, Lys og Renhed i deres Levnet vil blive en Skæl for den Onde og Ugudelige.

Hvad kan Menneskene udrette mod Herren eller mod hans Folk, som frygte ham og er forenet i al god Gjerning? Kan en kjædlig Arm udføre Noget mod dette Værk, uden det vil blive til dens egen Skade og Nederlag? Guds Folk strider ikke med kjædlig Baaben, men kæmper med Aandens Sværd og Troens Skjold. Vi strider ikke imod Kjød og Blod, men mod den aandelige Ugudelighed og mod den moralste Fordærvelse, hvorsomhelst disse daarlige Egenstæder findes. Vi føge at bringe vores Medmennesker til at afstaa fra al Synd og Ugudelighed; men om der end skalde findes Enkelte blandt os, hvis Lys var udsukket og hvis Karakter og Levnet ikke var i Overensstemmelse med Evangeliets Bud og Lov, saa er dette et Bevis for Menneskernes Daarstak og Svaghed og er intet Bidnesbyrd mod Sandheden af Jesu Værk eller mod de Hellige, der efterleve deres Religion og hædre deres Skald ved at vise gode Exempler. Dersom en Person ikke kan tro, vil dette dersor gjøre Herrens Sandhed til Intet? Og atter, om Nogen viser et daarligt Exempel ved en Vandrel, som ikke staar i Samflang med deres Læres Grundætninger og Principer, saa fremhæver dette end mere tydeligt de Andre's rene Karakter og uplettede Principer, som elses Sandheden og øre det Gode.

Jeg staar her som et Bidne for Sandheden angaaende Evangeliets Fylde, som Herren har aabenbaret til Menneskene; jeg bevidner, at Jesus er Guds Son og en Frelser for dem, der ville annamme ham, og at han har lagt Grundvolden til en hærligere og mere ophojet Saliggjørelse for os end største Delen af os kunne forstaa og fatte. Hans Værk har Fremgang paa Jorden og vil fortsætte at

gaa fremad og opad, indtil at alle Jordens Nationer skulle have erholdt Advarseln. De, som lytte til og annamme Evangeliet, skulle tælles blandt hans Born og blive indsamlede som Zions Born. Disse hans Hellige skulle forberede sig til hans Komme, som vil ske til en bestemt Tid, der er Faderen og Sonnen bekjendt. Da vil Frelseren komme i Himmelens Skyer, omringet af sine hellige Engle for at tage Herredomme paa Jordens og regjere som en Konge over alle Konger og som en Herre over alle andre Herrer. Da ville Alle, der ikke ville boie sig for hans Scepter og i Lydhed underkaste sig hans Styrelse, blive udryddede af Jordens. Da er Tiden kommen som forudsagt, at ethvert Knæ skal boie sig og enhver Tunge skal bekjende, at Jesus er Kristus til Guds Faders Ere.

Det var for at legge en Grundvold til dette Værk og forberede et Folk for denne Tidsalder, at Herren kaldte sin Ejener Joseph Smith og aabenbared til ham Fylden af Evangeliet. Eldste Rich bevidnede, at han vidste formedest Aabenbaring til ham selv, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Spørgsmaalet vil opstaa i de Vantroes Sind: „Hvor dan kan dette være?“ De ere ligesaa forundrede som Nikodemus, da Jesus fortalte ham, at han skalde fødes paany. Denne Mand blev helt forbauset og tænkte ved sig selv: „Hvorledes kan en gammel Mand som mig anden Gang komme i Moders Liv og fødes paany?“ Iligemaade ville mange forundre sig over, hvorledes en Mand kan vide for sig selv, at Joseph var besikklet af Herren til at være en sand Profet, Seer og Aabenbarer for denne Generation.

Det Spørgsmaal vil opstaa hos Mange: „Hvorledes kunne I vide, at Herren aabenbared Fylden af Evangeliet til Joseph Smith? Hvorledes vide I,

at Mormonsbog indeholder det sande Evangelium, saaledes som det var lært af Jesus og hans Disciple som omtalt i Bibelen? Hvorledes ere I komne til Kundstab om, at Engle administrerede for Joseph, og at Gudaabnede Himlens Syner for ham?" Paa alle disse Spørge-maal vil jeg lige frem svare: de maa vide det akkurat paa samme Maade som Apostlen Peder, da han sagde, at Jesus var den levende Guds Son. Dette er Maaden, paa hvilken Br. Rich er kommen til Kundstab om, at Joseph var en Guds Profet, og mine Kundstaber angaaende den samme Mand, der var en sand Herrens Ejener, har sit Udspring fra den samme Kilde. Jeg er overbevist om, at Joseph var en Herrens Ejener, opreist af Faderen til at oprette hans Værk og lægge en Grundvold til hans Rige og Kirke paa Jorden.

Den Gang, som Jesus spurgte sine Disciple: „Hvem sige Mennestene mig, Mennestens Son, at være?“ Men de sagde: Nogle sige, at Du er Johannes den Dober; men Andre Elias; men Andre Jeremias eller En af Profeterne. Han siger til dem: men I, hvem sige I mig at være? Da svarede Simon Peder og sagde: du er Kristus, den levende Guds Son. Og Jesus svarede og sagde til ham: salig er du, Simon Jonas' Son! thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelne. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Det Frelseren udtalte disse Ord, saa mente han ikke Peder, thi han var kun et holdigt Menneste, som maatte forsvinde af Tilværelsen lig en Blomst. Det var ikke

hverken Peder eller hans Eftersølgere, som den romerske Kirke lærer, skulle være Klippen, hvorpaa Kristus vilde grundfæste sin Menighed. Hvad var saa denne Klippe, som Frelseren hentyder til? Det var Aabenbaringens Klippe, nemlig Aabenbaring fra den levende Gud, som Jesus mente. „Paa denne Klippe,“ sagde Frelseren, „vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Jeg gjentager, at jeg hænder Sandheden af Evangeliet i Lighed med Apostlen Peder, som vidste, at Jesus var Guds Son, nemlig ved Aabenbaring fra min himmelste Fader, og dette er mit Bidnesbyrd for Eder.

Jeg ved, at der er Mange, hvis Bidnesbyrd er blevet proklamert for denne Generation. Dette er nedstrevet i de himmelste Arkiver, og deres Ord ere at ligne ved de dyrebare Ting, som Johannes saa i Guldstaalerne, der vare præsenterede for Guds Throne. Deres Bidnesbyrd vil aldrig udlettes, og velsignede ere de, som annamme det. Velsignet være Herren, som aabenbaredes disse Ting til Peder og sin Ejener Joseph og til mange Andre, der søgte i Oprigtighed med det Onste at hænde hans Beie! Velsignet være dem, som frygte Herren og holde hans Bok!

Maa vor himmelste Fader hjælpe os til at leve som Hellige, saaledes at vort Lys maatte vedblive at finne for Nationerne! Maa Herren besegle de Tolves Bidnesbyrd i deres Hjerter, som trægte efter Sandheden, at de maa komme til Lyset og vandre i Lyset, saaledes at de formedelst Sandheden maa blive frelste og i Forening med de Helligjorte erholde en Ophoierlse i Guds Rige, er min Bon for Kristi Skjold, Amen.

Et Syn.

Efter Lærdommens og Pagtens Bog.

Lyttet o **I** Hjimle, og giv Agt o Ford, og glæder Eder, dens Indvaañere; thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham. Stor er hans Bisdom, underfulde ere hans Veie, og han i Gjenningers Udstrekning kan Ingen udgranske. Hans Planer saa ikke feil, eiheller er der Nogen, "der kan holde hans Haand tilbage. Fra Evighed til Evighed er han den samme, og hans Aar opføre aldrig.

Thi saa siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og naadig imod dem, der frygte mig, og finder Behag i at cære dem, der tjene mig i Netscærighed og Sandhed til Enden, stor skal deres Lon være og evig deres Hæder, og dem vil jeg aabenbare alle Hemmeligheder, ja alle mit Niges sjulte Hemmeligheder fra Jordums Dage, og for tilkommende Tider vil jeg aabenbare dem min velbehagelige Billie angaaende alt, hvad der hører mit Nige til. Ja endogsaa Evighedens Undere skulle de kjende, og de tilkommende Ting vil jeg vise dem, ja hvad der angaard mange Slægter. Deres Bisdom skal være stor, og deres Forstand naa til Himmelten, og de Bises Bisdom skal forgaa for dem, og de Forstandiges Forstand blive til Antei; thi ved min Aand vil jeg oplyse dem, og ved min Kraft vil jeg tilhendegive dem min Billies Hemmeligheder, ja de Ting, hvilke intet Die har seet, ei heller Dre hort, eller er opkommet i noget Menneskes Hjerte.

Vi Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon vare henrykte i Aanden den segtende Februar i Aaret atten hundredre og to og tredive efter Kristi Fødsel. Ved Aandens Kraft blevе vore Øine opladte

og vor Forstand oplyst, saa at vi funde se og forstaa, hvad der hører Gud til; de Ting, som vare fra Begyndelsen førstend Verden blev til, der bleve bestilledede af Faderen ved hans enbaarne Son, som var i Faderens Skjød fra Begyndelsen, om hvem vi vione, og det Vidnesbyrd vi bære, er Jesu Kristi Evangelies Fylde, hvilken er Sonnen, som vi saa og med hvem vi talede i det himmelske Syn. Medens vi bare iførde med Oversættelsen, som Herren havde bestemt os til, kom vi til det ni og tyvende Vers i det femte Kapitel af Johannes Evangelium, hvilket blev givet os som folger. Handlende om de Dodes Opstandelse, angaaende dem, der skulle høre Menneskens Sons Kost, og komme frem: de, der have gjort Godt i de Netscæriges Opstandelse, og de, der have gjort Dadt i de Uretsærdiges Opstandelse. Dette bragte os til at studse; thi det blev os givet af Aanden; og medens vi overveiede disse Ting, rorte Herren ved vore Forstands Øine, som blevе opladte, og Herrens Herlighed omfattede os; vi saa Sonnens Herlighed hos Faderens hoire Haand og annammede af hans Fylde. Vi saa ogsaa de hellige Engle, og dem, som ere helliggjorte for hans Throne, tilbedende Gud og Lammet i al Evighed. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig at han lever; thi vi saa ham hos Guds hoire Haand, og vi horie Resten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedest ham og af ham ere Verdener til og blevne stakte, og deres Indvaañere ere avlede som Senner

og Østre af Gud. Og dette saa vi ogsaa og vidne: At en Guds Engel, der havde Myndighed for Guds Asyn, men gjorde Opror imod den enbaarne Son, hvem Faderen elstede, og som var i Faderens Skjød, blev nedstyrket fra Guds og Sønnens Asyn og blev kaldet Fortabelse; og Himmelten græd over ham, thi han var Lucifer, en Morgenrodens Son. Og vi saa, og se, han er salden! han er salden! ja selv en Morgenrodens Son. Og medens vi endnu vare henrykte i Aanden, befalede Herren os at skrive Synet; thi vi saa Satan, den gamle Slange, Djævelen, der gjorde Opror imod Gud, og sogte at bemægtige sig Guds og hans Kristi Rig, og han fører Krig med Guds Hellige og omringer dem rundt omkring. Derpaa saa vi et Syn af deres Lidelser, med hvem han fører Krig og overvinder: thi saaledes kom Herrens Rost til os.

Saa siger Herren om alle dem, der hænde min Kraft, og ere blevne delazige deri, og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornegte Sandheden og trodse min Magt; disse ere de, der ere Fortabelsens Born, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare født; thi de ere Bredest Kar, fordømte til at lide Guds Brede i Ewighed, og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ei heller i den tilkommende, da de have fornegtet den Hellig-Aland, efterat de have annammet den; og fornegtet Faderens enbaarne Son, idet de paany korsfæste ham og have ham til Spot. Disse ere de, der skulle gaa bort i den Sø af Ild og Svovl med Djævelen og hans Engle,

og de eneste, som ikke skulle blive forlæste i Herrrens bestemte Tid efter at have udstaet hans Brede; thi alle de Øvrige skulle blive frembragte ved de Dodes Opstandelse, formedelst Lamnets Triumph og Hærlighed, der blev slaget og som var i Faderens Skjød, førend Verden blev til. Dette er Evangeliet, det glade Budstab, som Rosten fra Himmelten vidnede for os, at han, nemlig Jesus, kom til Verden for at blive korsfæstet for den og bære dens Synder, og saaledes helliggjøre Verden, og rense den fra al Uretfærdighed, at Alle, som Faderen har givet i hans Magt, kunde blive frelste ved ham og ståt ved ham, som helliggjør Faderen og frelser alle hans Hænders Gjerninger, undtagen disse Fortabelsens Born, som fornegte Sonnen efter at Faderen har aabenbaret ham; Alle frelses undtagen dem. De skulle gaa bort til evig Straf, hvilken er en uendelig og evigvarende Straf, at regjere med Djævelen og hans Engle i Ewighed, hvor deres Ørn aldrig dør og deres Ild ikke udsukkes, hvilken er deres Pine. Enden derpaa, eller Stedet, eller deres Pine, ved ikke noget Menneske, ei heller var det aabenbaret, ei heller er det eller vil blive aabenbaret for Mennesker, uden for dem, der deltagte deri, desvagtet viser jeg, Herren, det ved Syn for Mange, men tilslukker det strax igjen; dersor forsiode de ikke dets Ende, Bidde, Hoide, Dylde og Elenbighed, ei heller Nogen, uden de, der blive bestemte til denne Fordommelse. Og vi hørte Rosten sige: Skriv dette Syn; thi se! dette er Enden paa Synet af de Ugadeliges Lidelser!

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Da vi i denne „Stjerne“ har optaget Beretning om det Syn, som Joseph Smith og Sidney Rigdon saa den 16de Februar 1832, og da vi ved, at denne Abenbaring indeholder Lærdomme, som have sit Udspring fra en Kilde, der er altfor dyb og usædlig til at Menneskene ved deres egen Kundskab kunne udgrunde den, saa er det vor Hensigt ved den Hellig-Aands Bistand at søge til at fortolke for vore Søstende og Venner de væsentligste Punkter, som forekomme deri. Vi ville derfor i al Hjærlighed formane saavel de Hellige som vore Belyndere, der endnu staa udenfor vort Samfund, at læse disse Linier med Opmærksomhed og Eftertanke. Mange, som læse vore Skrifter angaaende Syner og Abenbaringer fra guddommelige Væsener, drive Gjæk dermed og have de Sidste-Dages Hellige til Bedste, fordi de kunne være saa ensoldige at tro saadanne Taabeligheder, som disse vore Medmennesker finde for godt at kalde det. Og efter Andre, de lade det ikke blive hermed alene, men bespotte os, udfjælde os for skammelige Bedragere og forfolge os paa de mest grusomme Maade.

Dette finde vi at være i høieste Grad uretsædigt, omend vi kendt vi vide, ifølge den hellige Skrift, at Herrens Hellige skulle være Gjenstanden for Verdens Spot, Haan og Forfolgelse. Vi gaa ud blandt Nationerne og forlynde dem Livets og Saliggjørelsens Plan, som vil frelse og ophøie Enhver, der vil tro og annamme samme. Vi formane Verden til at afstaa fra al den Synd og Ugudelighed, som overalt er saa fremhæftende blandt dens Indbaanere. Vi erklære med Hjertets indre Overbevisning og med Aandens Ord paa vore Læber, at Himlen er aabnet, at Herren i sin Maade og Mislundhed har i sin bestemte Tid, som forudsagt ved de hellige Profeter og Guds Mænd fordum, fundet det overensstemmende med sin Visdom og sin Hjærlighed til de Skabninger, der ere staaet i hans Billeder, at aabne Abenbaringens velsignelsesrige Kilde, som fra nu af vil udstrømme til saavel timelig som evig Lykke og Velsignelse for hans Born, der tidligere have fullet i Morke og Bankundighed. Vi tilsiige Enhver, at de, forsaaavidt de ville ydmyge sig for deres Skaber og annamme hans Evangelium, skulle erholde den samme Overbevisning, som vi besidde, angaaende dette Værk. Vi formane vore Medstabninger til at bede til Herren om Bisdom, som „giver Enhver og bebreider Ingen,“ der paa Falde hans Navn i Hjertets Ensfoldighed og Oprigtighed. Vi gaa ud blandt Folket i Lighed med de gamle Apostler i Jesu Dage, „uden Pung eller Taske.“ Vi venste ikke, at Verden skal belonne os for vore Bestrebelser i at forfremme Herrrens Gjerning og udbrede hans Frelsningzplan blandt vore Medmennesker, men vi forvente ved Enden af vor Lebbane her paa Jorden at nyde en Belonning hos vor Fader i Himmelten.

Lad os i Tro og Tillid til Herren og i Taalmodighed lide Førsølgelse og alle de Prøver, som Herren i sin Visdom finder for godt at paalægge os. Lad os altid erindre, at Herren vil have et prøvet og lutret Folk, som er nidsjært i alle gode Gjerninger. Lad os, som bære Navn af Sidste-Dages Hellige, ved et folgeværdigt Eksempel vise, at vi ere sande Hellige, der af al Magt søger at efterleve de Bud og Love, som staa i Bibelen, tilligemed de Besalinger, der af Faderen ere aabenbaredes til hans Born i disse sidste Dage.

Lad os nu komme tilbage til dette Syn og de Lærdomme, som indbefattes i samme. Herren meddelte denne Aabenbaring til Joseph Smith og Sidney Rigdon, medens de paa hans Besaling vare ifærd ned at oversætte Bibelen. I denne deres Oversættelse vare de komne til det 5te Kapitel og 29de Vers i Johannes Evangelium, som omhandler de Dodes Opstandelse og dem, der skulle høre Menneskenes Sons Rost og komme frem. De der have gjort Gott til Livets Opstandelse, og de, der have gjort Ondt til Dommens Opstandelse. Der staar i Beretningen, at disse Mænd studerede ved at læse dette Afsnit i Evangeliet, og at de ikke forstode Meningen med samme. Medens de nu sad og grundede over dette Emne og gjorde det til Gjenstand for en dyb Drøftelse, saa rørte Herren ved deres Forstands Øine, som derved blevne opladte, og hans Herlighed omstinnede dem. De saa Sonnen hos Faderens hoire Haand og annammede af hans Fylde. De saa andre hellige Væsener, der omhvævede Guddommen og tilbad den. De hørte en Rost, som vidnede, at Jesus var Guds enbaarne Son, ved hvem Verdener ere stakte, hvis Indbaanere ere Sonner og Dotre af Gud. Det blev aabenbaret til dem, at en Guds Engel, som havde Myndighed for Herrens Aasyn, hvem Herren elskede, havde gjort Opror mod Guds Enbaarne, idet han som Ansærer for en Trediedel af Himlens Hærstærke stod op og stred mod Guds Son, som overvant ham og nedstyrtede ham tilligemed hans Medsorbundne i Helvede.

Denne Engel var Lucifer, Morgenrödens Son, en Engel med stor Magt og Myndighed. Aarsagen til hans Opstand og Fal'd var hans Hovmod og Opfætshed ved Himlens Raad den Gang, da Faderen og Sonnen i Forening med de himmelste Væsener, som omgave dem, drøftede Sagen med Hensyn til Menneskestængens Frelse. Lucifers Forslag om at frelse Mennescene paa visse Betingelser, vandt ikke Faderens og Sonnens Bisald, men blev forkastet af Raadet. Dette bevirkede, at denne hovmodige Engel gik bort i Brede, samlede sine Tilhængere om sig og gjorde en Opstand, hvis Folger var hans Undergang og evige Fortabelse. At han var en elstet og mægtig Engel bevises der ved, at Himlene græd over hans Fal'd, som aldrig kan oprettes. Disse Mænd saa ogsaa de Lidelser, som Mennescene skulle gjennemgaa, der overvindes af Lucifer eller Djævelen. De hørte tilige Herrens Rost, som sagde til dem, at de Mennesker, der lod sig overvinde af Satan til at fornegrte Herren og hans Magt, skulle være Fortabelsens Born, om hvem det var bedre, om de aldrig være fædte.

Derpaa fulgte de Evangeliets Bidnesbyrd angaaende dem, som skulle komme frem i de Næsædiges Opstandelse. Og hvem ere saa disse? Det er de Mennesker, som her i Livet annamme hans Evangelium og som blive døbte i Lighed med ham, nemlig begravne i Vandet til deres Synder Forladelse og derefter annamme den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af de Mænd, som dertil have Myndighed af

Herren. Den Førstesdtes Menighed som skal opstaar i den første Opstandelse; de, som skulle nyde en Herlighed som Solens Glans, ere dem, som have vist Lydighed til Jesu Evangeliums Lærdomme og Principer, og som derefter have vandret i Trofasthed og Lydighed til Herrens Bud og Besalinger. Disse skulle blive delagtige i en Herlighed og Lyksalighed saa stor og ubegribelig, at intet bedeligt Menneske forstaar at gjøre sig endog den mindste Ide om det. Abenbaringen handler om tre Slags Herligheder, og den sidste har igjen sine Underafdelinger, som skrevet er i Pauli første Brev til Korinth. 15de Klap. og 41de Vers: „En er Solens Glans, en anden er Maanens Glans, en anden er Stjernernes Glans; men en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse.“

Den celestiale Herlighed, som omtales i Synet, er altsaa at ligne ved Solen, den terrestriale ved Maanen og den telestiale ved Stjernernes Glans. Enkelte Religionsselker erklære, at Alle ville enten annamme den samme Lyksalighed eller den samme Fordommeelse, men Pauli Ord og denne Abenbaring beviser det Modsatte, nemlig at der er flere Slags Salighed, og at disse ere at ligne ved Himmellegemernes forskjellige Skin eller Glans.

Bed nærmere at gjennemløse Abenbaringen om disse forskjellige Herligheder, saa kunne vi deraf saa Kundstab om de andre to og se, hvem de ere bereede for. Endvidere sik visse Mænd Abenbaring angaaende det Endeligt, som skulle blive dem til Del, der ere Lognere, Troldkarle, Skørlevnere, Horkarle tilsigemed de, der elste og øve Ugudelighed. De skulle leve under Guds Brede, medens de vare her paa Jorden, og dersom de fremturede i deres Ugudelighed og ikke omvendte sig, saa skulle de efter Doden nedkastes i Helvede og holdes i Forvaring, medens Jesus regerer paa Jorden i tusinde Aar.

Til sidst meddelte Herren dem Ting, som han befalte dem ikke at nedstrive, Ting, som ikke Menneskene maatte udtales eiheller kunde forstaar. Ting, som ikke funde sees eller forstaes uden ved den Hellig-Aands Kraft, som Herren tildeles dem, som han elster, hvilke vandre saaledes, medens de ere her i Kjødet, at de funne være tilkede til at udholde hans Mærverelse i den herlige Verden.

Endskjont disse Lærdomme kunde gisres til Gjenstand for en langt vidlosligere Forklaring, saa ville vi alligevel ikke nærmere udville samme; thi de Personer, som ikke kunne satte Sandheden af vore første Principer i Evangeliet, ville langt mindre kunne forstaar vore andre ophoede Læresætninger, som ere langt mere indviklede og usforstaelige. Enhver, som har læst Lidi i Bibelen, vil vide, at et hvert Punkt i den ovenstaende Abenbaring kan noigatigen stadsættes af Bibelen.

(Fortsat fra Side 87.)

Dg after vidne vi, thi vi saa og hørte, og dette er Kristi Evangelies Vidnesbyrd angaaende dem, der komme frem i de Retfærdiges Opstandelse; disse ere de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, og troede paa hans Navn; de som blevet døbte i Lighed med hans Begravelse, og ifolge hans Besaling begravne i Vandet, at naar de holdt Besalingerne, skulle de vorde toede og rensede fra alle deres Synder, de skulle annamme den Hellig-Aland ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne Magt, hvilke seire ved Tro og blive beseglede ved Forjættelsens Hellig-Aland, som Faderen udgyder over alle dem, der ere retskafne og sanddrue. De ere de, der ere den Førstefodtes Menighed. De ere de, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting, de ere de, som ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Herlighed, de ere den Allerhøjestes Præster efter Melchisedeks Orden, hvilken var efter Enochs Orden, som var efter den enbaarne Sons Orden, hvorfor, som strevet er, de ere Guder, nemlig Guds Sonner. Dersor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Dod, eller det Nærvarende eller det Tilkommande; Alt er deres, og de ere af Kristus, men Kristus er af Gud, og de skulle seire over alle Ting. Dersor, Ingen rose sig af Mennesker, men hellere rose sig af Gud, som skal legge alle Hjender under sine Fodder. Disse skulle bo hos Gud og hans Kristus evindeligen. Disse ere de, som han skal bringe med sig, naar han kommer i Himlens Skyer for at regjere paa Jorden over sit Folk. Disse ere de, der skulle have Del i den første Opstandelse. Disse ere de, der skulle opstaar i de Retfærdiges Opstandelse. Disse ere de, som ere komne till Bions Bjerg og til den levende Guds Stad, det him-

melske Sted, det Helligste af alle. Disse ere de, der ere komne til Englenes store Mangfoldighed, til Enochs og den Førstefodtes Førsamling og Menighed. Disse ere de, hvis Navne ere strevne i Himlen, hvor Gud og Kristus ere Alles Dommere. Disse ere retfærdige Mennesker, gjorte fuldkomne formedelst Jesum, den nu Pags Midler, der udvirkede denne fuldkomne Forsoning ved Udgrydelse af sit eget Blod. Disse ere de, hvis Legemer ere celestiale [himmelst], hvis Herlighed er som Solens Glans, ja Guds Herlighed, den høieste af Alle, paa hvilken Himlens Sol er et Billede, som strevet er.

Og alter, vi saa den terrestriale Verden, og se, disse ere de, som ere af det Terrestriale, hvis Herlighed er forstjellig fra den Førstefodtes Menigheds, der have annammet af Faderens Fylde. Denne Herlighed er i Lighed med Maanens Glans, som er forstjellig fra Solens paa Firmamentet. Se, disse ere de, som dode uden Lov, og ligeledes de, der ere de Menneskers Aander, der have været i Forvaring, hvem Sonnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dommes lig Mennesker i Kjødet, som ikke annammede Jesu Vidnesbyrd i Kjødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hederlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underskuldighed. Disse annammede af hans Herlighed, men ikke dens Fylde. Disse ere de, der annammede af Sonnens Nærvarelse, men ikke af Faderens Fylde, hvorfor de ere terrestriale Legemer og ere forstjellige i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens. Disse ere de, der ikke ere tapre i Jesu Vidnesbyrd, hvorfor de ikke erholde Kronen over vor Guds Rige. Og nu, dette er Enden paa Synet, som vi saa, og som Herren besalede

os at skrive om det terrestriale Rige, medens vi endnu vare i Aalanden.

Derpaa saa vi de Celestiales Herlighed, hvilken Herlighed er den mindre, ligesom Stjernernes Glans er forstjellig fra Maanens Glans paa Himlen. Disse ere de, som ikke annamme Kristi Evangelium, ei heller Jesu Vidnesbyrd. Disse ere de, som ikke fornegte den Hellig-Aland, men som nedstyrtet til Helvede. Disse ere de, som ikke skulle blive forløste fra Djævelen forend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam har fuldtent sit værk. Disse ere de, som ikke annamme af hans Fylde i den evige Verden, men af den Hellig-Aland ved de Terrestriales Tjeneste, og de Terrestriale ved de Celestiales Tjeneste. Og ligeledes annamme de Celestiale det ved Engles Tjeneste, som besifikkes til at tjene dem, eller som besifikkes til at være tjennende Aander for dem; thi de skulle arve Salighed. Og saaledes saa vi i det himmelske Syn de Celestiales Herlighed, hvilken overgaar al Forstand, og intet Menneske kender det, uden hvem Gud har aabenbaret det. Og saaledes saa vi de Terrestriales Herlighed, hvilken overgaar i alle Ting de Celestiales Herlighed, i Lyksalighed, Myndighed, Magt og Herredomme. Derpaa saa vi de Celestiales Herlighed, hvilken overgaar Alt, og hvor Gud, Faderen regjerer paa sin Throne evindeligen, for hvis Throne alle Ting boie sig i ydmyg Arboldighed, og give ham Eren til evig Tid. De, der bo hos ham, ere den Forfædtes Menighed, og de se Ansigt til Ansigt, og erkjende ligesom de og ere kjendte og annammer af hans Fylde og af hans Raade, og han gjor dem lige i Myndighed, i Magt og i Herredomme. Og de Celestiales Herlighed er en ligesom Solens Glans er en. Og de Terrestriales Herlighed er en, ligesom Maanens Glans er en. Og de

Celestiales Herlighed er en, ligesom Stjernernes Glans; thi ligesom en Stjerne er forstjellig fra den anden i Glans, saaledes er den Enne forstjellig fra den Anden i Herlighed i den celestiale Verden, thi disse ere de, som sige, de ere Pauli eller Apollos eller Kephæ. Disse ere de, der sige at Nogle tilhøre den Enne og Andre den Anden; at Nogle ere af af Kristus og Andre af Johannes, at Nogle ere af Moses, af Elias, af Esaias, af Isaiae og Nogle af Enoch, men annammede ikke Evangeliet, ei heller Jesu Vidnesbyrd, ei heller Profeterne, ei heller den evige Pagt. Endeligen, de ere alle dem, der ikke ville indsamlas med de Hellige og tages op til den Forfædtes Menighed dg annamnes ind i Skyen. Disse ere de, der ere Lognere, Troldkarle, Skjørlevnere og Horkarle, samt dem, der elste og øve Logn. Disse ere de, der lide under Guds Brede paa Jorden. Disse ere de, der lide den evige Sods Hævn og blive nedkastede til Helvede, for at lide den almægtige Guds Vrede indtil Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle Fjender under sine Fodder, og fuldtent sin Gjerning, naar han overantvorer Faderen Riget uden Smitte, sigende: Jeg har seiret og har traadt Persekaret alene, den almægtige Guds grumme Bredes Persekatur. Da skal han blive kronet med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Throne og regjere evindeligen. Men se, vi saa den celestiale Verdens Herlighed, og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne paa Himlen eller som Sanden ved Havet og hørte Herrrens Rost, sigende: Alle disse skulle boie Knæ og hver Tunge skal bekjende ham som sidder paa Thronen i al Evighed; thi de skulle vorde dømte efter deres Gjerninger, og Enhver skal annamme efter sine egne Gjerninger, sit eget Herredomme i de Boliger, der ere beredte, og de skulle være den Allerhøiestes Tje-

nere; men hvor Gud og Kristns bor, kunne de ikke komme evindeligen. Dette er Enden paa Synet, som vi saa, og som vi blevte besalte at strieve, medens vi endnu vare i Alanden.

Men store og underfulde ere Herrens Gjerninger, og hans Niges Hemmeligheder, hvilke overgaar al Forstand i Herlighed og i Magt og i Herredomme, hvilke han visste os, og besalede os ikke at strieve, medens vi endnu vare i Alanden, og de ere ikke tilladte Menneskene at

udtale; ei heller formaar noget Menneste at tilkjendegive dem; thi de kunne ifsun sees og forstaes ved den Hellig-Aands Kraft, som Gud sjænker dem, der else ham og renser sig for ham; hvem han sjænker den Maade at se og kjende selv, at de ved Aalandens Kraft og Virken, medens de ere i Kjødet, kunne blive stikkede til at udholde hans Nærværelse i den herlige Verden. Og Veren og Herligheden og Herredommets tilhører Gud og Lammet evindeligen. Amen.

Korrespondance.

Stockholm den 28de November 1872.

Præsident K. Petersen,

Kjære Broder.

Da vi nu have aholdt vor Konference, da Missionen er ordnet for Vinterens Lob og da Arets Regnskaber og Rapporter er opgjorte og indsendte, saa ønsker jeg at meddele Dem en ganse fortsattet Beretning angaaende Missionens Tilstand i Stockholms Konference, hvor jeg er bestillet som en Leder for de Hellige.

Efter tidligere Bestemmelse, saa havde vi Konferencemøde den 13de og 14de Oktober. Bionsbrødrene Mathias Nilsson Præsident for Konferencen, og A. P. Söderborg samt de præsiderende Elster i Grenene vare nærværende tilsigemed en stor Del Hellige og Fremmede fra forskellige Steder i Konferencen. Forstanderne aflagde et godt Vibnesvyrd med Hensyn til de Hellige og Fremmede i deres Arbeidsmarker, og i alle vore Forsamlinger herskede der i det Hele taget en god Aand, som bevirskede, at vi nod megen Optumting og Opbyggelse. Af Rap-

porterne, som indgaves, fremgik der, at Konferencen bestaar af 8 Grene, der tæller 642 Medlemmer, hvoraf 86 Brødre besidde Præstedommen, 57 Personer ere døbte siden sidste Konference.

Jeg har besøgt og er bleven bekjendt med de væsenligste Forholde her i Missionen, og Brødrerne som ere blevne bestikkede til at arbejde for Evangeliet og Guds Ords Fremme, sole sig vel ved at virke for et saa højt og edelt Formaal. De længst hørtliggende Grene ere vel forsynede med Boger og Skrifter for den kommende Vinter, og Subskribenterne paa „Stjernen“ tiltage mer og mer. Der hersker ingen Forsolgelse iblandt os, som er værd at omtale. En Broder Svalberg, som var saa opmærksom at besøge og hilse paa en Præst i Uppland, fik til Gjengjeld et Par Ørefinger af denne, men dette er blot Bagateller, der ikke i nogen væsentlig Grad kunne hindre Evangelietς Fremgang.

De Hellige ere for største Parten gode og soge deres Glæde i Evangelietς Sandheder; de gjøre Alt, hvad de i

deres fattige Omstændigheder formaa for at opfylde deres Pligter og virke for Guds Riges Opbyggelse. Vore Forsamlinger blive talrigt besøgte at saavel Hellige som Freminede, der ønske af komme til Kundstab om Herrens Frelsningsplan. Flere Medlemmer ere i den senere Tid ved Daab blevne indlempede i Jesu Kristi Kirke.

Vi have fri Undervisning i Engelstof Gange i Ugen for hvilkenomhelst i Menigheden der ønsker at uddanne sig i dette Sprog; og Mange ere flittige i at besøge Skolen, for saavel i Sproget som i mange andre gode Egenskaber, at berede sig for det gode Land hinsides Atlanterhavet, hvor Malet for deres Higen og Dragten ligger, og hvortil de ønske at reise, saa snart der gives dem Lejlighed. Mange af disse med Længsel ventende Søstrende have baaret Dagens Byrde og Hede i mange Aar. De have i Forening op holdt Missionen, opfyldt deres Pligter og i det Hele taget vist et folgeværdigt Eksempel for deres Medmennesker. Deres underlige Ønske er at se Dagen, da de

lunne sige deres Fødeland farvel og drage til Josephs Arveland, men Udsigterne nu for Tiden ere ikke meget lovende for dem. Dog vi vide, at ingen af Herrens trofaste Born skulle blive tilbage, naar han i sin retfærdige Brede lader sit Fortornelses Bæger udtomme over Babylen, og dette bor være et Haab, som de Hellige bor se hen til; - dette bor være en Trost for dem i de forskellige Prøvelser, som Faderen tildeles dem; og de, som ere trofaste ville sent eller tidlig blive udfriede, thi Herrens Ord kan ald rig feile.

Jeg er taknemmelig til min Fader i Himlen, fordi jeg er værdig til at være en Medarbeider i Udbredelsen af en saa ophøjet og for Menneskeslægten vigtig Gjerning som den, der er aabenbaret til Jorden. Jeg nyder en temmelig god Helbred med Undtagelse af lidt Svaghed i Brystet.

Med en venlig Hilsen forbliver jeg med Hoiagelse Dere^s ringe Broder i Evangeliet

Math. Nilser.

Blanding.

En ung Læge kom engang dybt bedrøvet til en Ven for at fortælle ham, at hans (Lægens) Forlovelse var blevnen ophevet. Paa Vennens Spørgsmål om Anledningen hertil, svarede han: „Al, jeg smigrede hende i den Grad, at hun tilsidst blev for stolt til at tale til mig.“

Nettelse.

I „Stjernen“ No. 5 Side 75, Linie 5 fra oven, staar: hvad vi bekomme af Verdens Vise og Mægtige; skal være: hvad vil bekomme osv.

Julehilsen.

En Hilsen vi bringe til Alle og Hver,
 Som Broder og Søster i Bagten jo er;
 Thi Julen er nær, da Jesus kom ned
 Paa Jorden til Skabningens Lykke og Fred.
 Da han for at frelse sin Hjord ifra Nød
 I Taalmodighed led en forsmeædelig Død.

Ja Tiden er nær, da vor Gud, som er god,
 Sin Søn her paa Jorderig nedsende lod.
 Og vi bør erindre, at han for os led,
 Og at vi kun frelses ved hans Misundhed.
 Vi bør altidære den hellige Pagt
 Og leve ved Ordet, som Herren har sagt.

Du, som er en Hellig, bør ære din Gud
 Og altid adlyde hans hellige Bud.
 Dig over al Synd og Uguadelighed hæv
 Og altid i Fred og Sagtmadighed lev.
 Da vil Du erholde en Krone saa skøn,
 Og denne vil blive din herligste Løn.

Medens Englene synge til Herrens Pris
 Og omgive Sønnen i Paradis,
 Saa er det vor Pligt at takke den Gud,
 Som friede os af Trældommen ud.
 Lad os derfor synge og prise hans Magt
 Og altid erindre at holde vor Pagt.

Lad saa vor Tone i Jubelsang klinge.
 Lad Sandhedens Børn ham Lovsangen bringe.
 Thi Julen er kommen og tak være Ham,
 Som sendte til Jorden det lydige Lam.
 Og vi med Smaa-Engle bag Skyen i Skjul
 Vil ønske de Hellige en glædelig Jul !

Med.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Året endende den 30te Novbr. 1872.

Konferencer.	Grene	Høiprestter	2lf de Høiprestes Høihjelde	Mæster	Prestier	Rævere	Diaconer	Medlemmer	Øbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn . . .	8		3	75	27	22	13	833	142	55	88	17	973
Aalborg . . .	3		1	51	19	10	10	487	146	26	118	6	578
Aarhus . . .	5		1	66	24	37	8	523	130	30	90	18	659
	16		5	192	70	69	31	1843	418	111	296	41	2210
Norge.													
Kristiania . . .	7		1	82	20	21	12	696	122	58	52	14	835
Sverrig.													
Stockholm . . .	8		2	35	15	27	9	578	165	62	99	4	666
Gotheborg . . .	9		1	43	25	18	12	473	104	36	68	7	572
Skaane . . .	18		1	38	19	13	4	459	120	70	90	11	534
	35		4	116	59	58	25	1510	389	168	257	22	1772
Summa . . .	58		10	390	149	151	68	4049	929	337	605	77	4817

Indhold.

Side.	Side.
Tale af Crastus Snow	81.
Et Syn	86.
Redaktionens Bemærkninger	88.
Korrespondance	93.
Blandinger	94.
Julehilsen	95.
Statistisk Rapport for Året 1872 .	96.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. G. Bording.